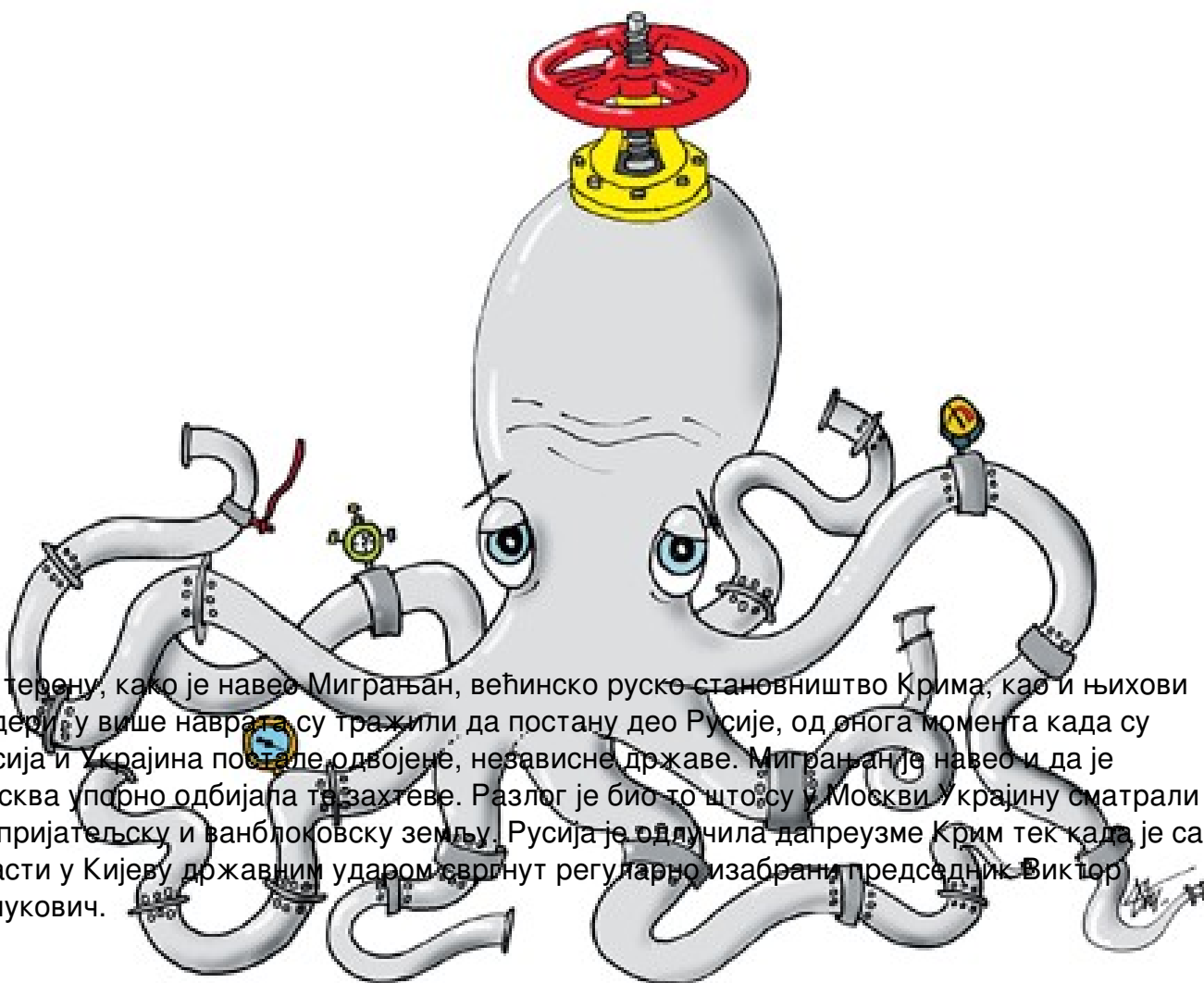

Криза у Украјини није потекла са руске стране, изјавио је пре неки дан Андраник Миграњан, руководилац њујоршког одељења Центра за националне интересе, повезаног са Институтом за демократију и сарадњу московског Кремља. Миграњан каже да је Москва једноставно била принуђена да реагује на дејства САД. Говорећи конкретно, Русија није размишљала чак ни о присаједињењу Крима и осећала би се у потпуности безбедно да администрација Џорџа Буша млађег није инсистирала на уласку Украјине и Грузије у НАТО. Управо је то испровоцирало цео процес.

На терену, како је навео Миграњан, већинско руско становништво Крима, као и њихови лидери, у више наврата су тражили да постану део Русије, од онога момента када су Русија и Украјина постале одвојене, независне државе. Миграњан је навео и да је Москва упорно одбијала те захтеве. Разлог је био то што су у Москви Украјину сматрали за пријатељску и ванблоковску земљу. Русија је одлучила да преузме Крим тек када је са власти у Кијеву државним ударом свргнут регуларно изабрани председник Виктор Јанукович.

Украјина је дуго била стабилна земља пошто су њени претходни председници попут Леонида Кравчука и Леонида Кучме схватили да воде земљу која је склона расколу и стога су спроводили опрезну политику, једнако подржавајући контакте и са Западом и са Истоком.

Садашње радикално руководство у Кијеву одрекло се такве политике и, уколико настави тим путем, потпуно ће расколити Украјину, опомиње Миграњан.

Ако прихватимо наведену тезу, поставља се питањеко у ствари жели да мења свет. Вашингтонска администрација и они који су до сада прихватили улогу САД као лидера западног света или неки други играчи који су, гле чуда, почели да мисле својом главом?

Украјинска прича само је једна жалосна епизода у покушају појединих јаких земаља Европске уније да се барем делимично дистанцирају од до сада неприкосновеног прекоатлантског газде. Немачка, Француска, Италија схватиле су да им је будућност, вољно или невољно, више везана за тло на којем постоје, а то је европски континент, заједно са његовом највећом чланицом – Русијом, него за Америку. Ово сазнање заболело је многе у Вашингтону и одлучили су да спрече, или барем успоре, неминовно. Украјина са својим историјским супротностима, слично Балкану из деведесетих година, показала се као погодан полигон за манипулације.

Упадањем у америчку замку оличену у санкцијама Москви Европљани су себе довели у ситуацију да стрепе како ће се даље ствари развијати, да ли ће енергенти које им испоручује Русија наставити да теку, да ли ће тржиште највеће државе на свету остати отворено за њихове производе. Узнемиреност уноси и отворено руско окретање ка истоку, ка Кини, Индији, па и латиноамеричким земљама.

Права политика Вашингтона исказује се најочигледније у оним тренуцима када Москва и Кијев крену у конкретне разговоре о смиривању ситуације у грађанским ратом начетој Украјини. Обамина администрација одмах ускаче са новим захтевима Москви и присиљавањем европских партнера да појачају санкције које њима самима наносе више штете него Русији.

Друга линија води ка Блиском истоку и борби против терориста. Истих оних које је америчка ЦИА, како се недавно чуло на Генералној скупштини Уједињених нација, још 2012. обучавала у Јордану за борбу против легалне сиријске власти. У тој „борби против терориста” Американци су спремни да бомбама из ваздуха сатру и преврну сваки камен и свако живо биће на земљи. Али за директан обрачун потребни су им туђи војници. Тешко је и замислити какве реакције би изазвало евентуално враћање америчких

војника кућама у мртвачким сандуцима, као некада из Вијетнама. За такву судбину погоднији су Курди или Турци, наравно уз сарадњу Европљана.

На поменутом заседању Генералне скупштине, амерички председник Барак Обама је као главне безбедносне проблеме данашњице навео тероризам и „инвазију Русије на Украјину”.

Пол Крејг, амерички политиколог и економиста, оценио је Обамине речи као „најапсурдније које је чуо у свом животу”. „Пред лицем целогсвета он (Обама) је говорио нешто што је, како је свима јасно, најобичнија – лаж.”

Како наводи чешки портал „Аутсајдер медија”, Обама је само потврдио да Вашингтон своју спољну политику реализује у духу доктрине Пола Волфовица из 1994, по којој су САД обавезне да се супротставе свакој земљи способној да се уздигне на ниво супердржаве. Ово је и јасна порука Европи да се под хитно врати под утицај, тачније команду, западног газде, од којег су, како рекосмо, таман почели да се удаљавају. А газдина се слуша беспоговорно...

(Политика)